

chướng sâu dày mà trầm luân trong sanh tử luân hồi. Tuy chơn tâm sẵn có nhưng không đủ nghị lực để vượt khỏi nghiệp lực lôi kéo, mà trở về với bản tâm thanh tịnh của mình. Với những giáo pháp của Phật để lại, tùy theo căn tánh của mỗi người mà chúng ta áp dụng cho được lợi ích. Không phải là bậc thượng căn, thượng trí, ta nên chấp nhận biện pháp tiệm tu để gỡ bỏ những trói buộc của thế gian. Dọn sạch phiền não bợn nhơ làm cho thân tâm nhẹ nhàng, trong sáng, trí huệ rộng mở thênh thang. Từ đó thăng tiến đến Phật thừa. Đức Phật đã từ bi vô lượng nên đáp ứng mọi nhu cầu đòi hỏi của chúng ta. Các quả vị Tu Đà Hoàn, Tư Đà Hàm, A Na Hàm, A La Hán là để thỏa lòng tham cầu chúng đắc hẹp hòi của chúng ta. Chúng ta tìm đến đạo, hiểu đạo rồi tiến tu là đã biết mình đang đi từ có đến không. Có là những vật chất giả tạm, vọng tưởng si mê. Không là không vương mắc, không trói buộc để tự hòa vào pháp giới chơn như, nghĩa là không mà là tất cả. Nhưng mấy người giữ được lý tưởng này trọn vẹn? Hay tu mà vẫn cứ canh chừng xem mình đã đạt được từng bậc nào rồi. Đã khổ công tu tập để xả bỏ ràng buộc này mà lại để rơi vào dính mắc khác thì bao giờ ra khỏi trầm luân. Đừng tự trói buộc mình dù bằng những dây tơ óng mịn. Đức Phật chỉ muốn tất cả chúng ta thành Phật như Ngài chứ không muốn chúng ta dừng nghỉ ở bất cứ quả vị nào.

Nhờ vào kinh điển lưu truyền và cũng nhờ vào công ơn Thầy Tổ giảng dạy, ngày nay chúng ta may mắn thấy biết được mọi ưu khuyết của người xưa rồi, thì chúng ta có sẵn sàng, nhanh chóng mà "Trực chỉ chân tâm, kiến tánh thành Phật" hay không? Chúng ta có diễm phúc được dẫn tới trước nhà, được chỉ cho biết cha già đang ngồi trông đợi để trao gia tài kết xù lại cho. Nhưng chúng ta đâu có chịu chạy mau vào nhìn cha. Trái lại chúng ta cứ chạy lẩn quẩn ngoài cổng, rồi gặp ai cũng khoe khoang rằng: "Đây là nhà của cha tôi, ông rất giàu có, đang chờ tôi vào để trao lại sản nghiệp cho tôi". Đó là khuyết điểm của chúng ta. Nhưng dù sao thì chúng ta cũng là những chúng sanh tội nghiệp, đã biết cội bà đáng chán, thân người đáng chán, công danh đáng chán....v....v.... nhưng muốn làm Phật không phải là việc dễ làm. Vì vậy, thôi đành theo dấu người xưa, đi từ bước một, bỏ lẩn phiền não lăng xăng, tinh tấn tẩy trừ bợn nhơ, xa lìa cám dỗ trần tục đang ru ngủ thân tâm. Bao giờ dừng hẳn bước chân lăng tử, là ta có thể đường hoàng đi vào nhà để gặp lại mặt cha già, chấm dứt thân phận Cùng Tử. Theo con đường tu tập này tuy cần nhiều thời gian, có thể nhiều đời hay nhiều kiếp, nhưng với ý chí kiên cường thì lo gì đạo quả không thành.

Mỹ Châu.
28-5-02

Người Phật tử xem bóng đá

(tiếp theo trang 61)

Lúc bấy giờ mình cảm thấy vui không? Vui quá đi chứ, vì *mình đã thắng được chính mình* một cách oanh liệt và vẻ vang nhất. Trong lúc kẻ khác thì đang hân hoan vui cười khi thắng được người khác, cái vui ấy, cái phút huy hoàng ấy tựa hồ như bong bóng nước trên sông, đứng từ xa mà nhìn ta thấy nó óng ánh lung linh! Đẹp làm sao! Rồi trong khoảnh khắc là tan biến vô *thường*. Cái vui ấy chỉ toi công nhọc sức. Còn về phía thua thì đang khổ đau, uất hận vì bị người khác đánh bại mình.

Vậy là người Phật tử rất vui. Vui khi mình đã thắng được chính mình. Mình đã chiến thắng chứ không phải đầu hàng. Cái vui đó có làm ai phải khổ đau hay không? Như vậy cái vui đó mới là cái vui trọn vẹn. Còn cái vui thắng được người khác là cái vui trong đau khổ, mà người đời cứ sẵn đuổi nắm bắt cái vui cho riêng mình khiến người khác phải khổ đau buồn phiền

Người Phật tử chỉ biết vui khi nào tự mình thắng được chính mình, chẳng hạn : Một cơn giận nổi lên mình thắng được nó. Một lòng tham dấy lên mình thắng được nó. Một sự khêu gợi cám dỗ mình thắng được nó là mình vui. Những cái vui đó chỉ dẫn đến lợi lạc cho nội tâm của mình mà chẳng có hại đến ai. Như vậy cái vui của người Phật tử mới là cái vui chân thật, vì vui mà không làm ai phải khổ. Được như thế mới gọi là: *Thắng từ nội tâm mình tức phá vỡ được màn vô minh tối che khuất tâm trí mình!!!*

Chánh Đức Thọ
Phạm Đà Giang

